

Veto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 13, '86-'87
Nr. 23, dd. 16 maart 1987
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verant. Uitg.: Filip Huylentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Ruzie in Britse huishoudens Sorry ma, boot gemist

Je hebt het al gemerkt. Aan je botten, in je kleren. De lente komt weer over 't land. In één van die grote bomen aan het station nestelen twee eksters. Er is, bij vlaggen, zon in overvloed. En net als het buiten wat begint op te klaren, trekt de student zijn gordijnen dicht en verklaart zich voortaan aan de studies te zullen wijden. Alsof wij hem geloven. Al die dronkemanseden. In plaats van gewoon toe te geven dat hij koppijn heeft: een beetje te hard carnaval willen vieren, en ondertussen ook nog eventjes aan sport gedaan. Want de mensen van Sportraad zullen het je wel uitleggen. De rechtgeaarde student hing twee weken geleden op het Lisst-Tornooi rond. Dat was immers "the place to be", en afgaande op de berichten die we ontvingen, was daar wel iets van aan. Toch heeft het niet veel gescheeld of het tornooi kreeg vrijdagavond een ongelukkig, onwettelijk staartje. Voor de haven van Zeebrugge kapseisde en zonk het schip dat normaal een deel van de studenten uit Cambridge veilig terug thuis had moeten brengen. Maar het lot was hen *blijkbaar gunstig gezind*. Ze misten een treinaansluiting en daarmee ook de boot. Hun gasteren hebben wel de hele avond aardig in de piepzak gezeten.

Het tornooi kwam vrij stroef uit de startblokken. De openingsceremonie gaf niet wat de organisatoren ervan verwacht hadden (iets in de richting van de Olympische Spelen in L.A., denken we), maar dat was niet alleen te wijten aan wat er (niet) te zien was. De meeste aanwezigen zaten immers te popelen om terug in de stad te trekken — kleine groepjes muisdren en tijdens de voorstelling al van onder. Veel Engelse studenten kwamen niet eens opdagen. Maar goed, de buitenlandse studenten waren er, alsook een beginnende vonk van ambiance, het tornooi bestond dus weer. Met sport overdag, en 'nachts in de pinte. De Oude Markt is zich, als we de Daily Lisst mogen geloven, een aardige reputatie aan het opbouwen. Een student uit Tilburg had nog nooit zoveel kroegen bijeen gezien. Alleen vonden velen het er op woensdagavond een beetje druk.

Belgisch bier

Door de grote aantrekkingskracht van het Belgisch Bier kwam er van de voorziene nevenactiviteiten echter, begrijpelijk, niet veel in huis. Alleen van de Kwistax werd gretig gebruik gemaakt (één karretje verdween zelfs helemaal — in één of andere valies?), voor kajak, rugby en frisbee, zelfs voor de volkssportathappening kwam weinig of geen volk opdagen. De Lisst-TD, daarentegen, zag achthonderd betalenden passeren, en de Bar van het tornooi bracht liefst 20.000 ballen op. PS, zei de Daily, the bar closes only when every one is gone.

Maar we zouden het tornooi groot onrecht aandoen, mochten we het alleen beschrijven als een losbandige bier- en vertier-vierdaagse. Misschien was dat de vorige jaren wel een beetje zo, dit jaar kende Lisst toch een zekere gedaanteverwisseling. De feeststemming werd ingeruild voor een hoger sportief niveau. "De studenten kwamen deze keer in de eerste plaats om aan sport te doen", verzekert Valeer Devoos ons. "Als ze er vrijdag een beetje moe en afgemat uitgezagen dan was dat niet alleen vanwege het uitgaan maar vooral omdat er sportief veel meer van

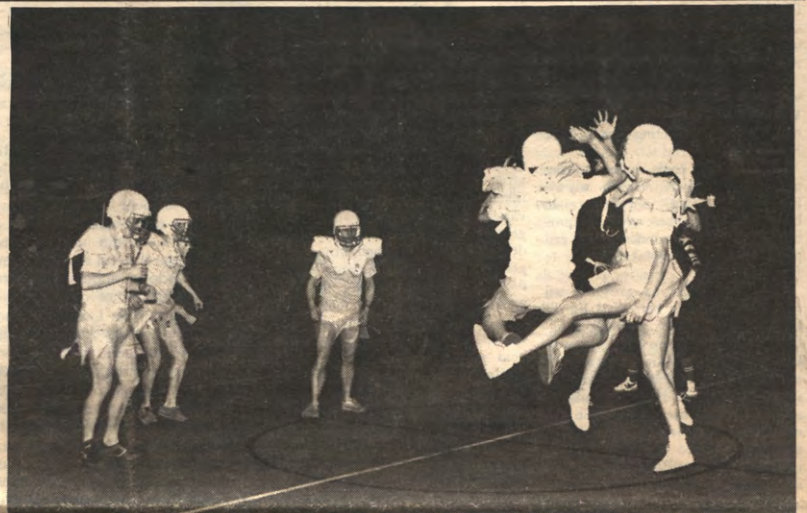
hen geëist werd. De volleybal-matches bijvoorbeeld, duurden slechts twintig minuten, maar de spelers kregen er dan ook een vijftal per dag voorgeschoteld." Geen klein bier (ha!), en vrijdagavond had de winnaar van het tornooi bij de mannen dan ook niet de minste zin meer om van de geplande exhibitiewedstrijd tegen de Universitaire Ploeg nog eens in 't veld te komen.

Maffen

Een tweede oorzaak voor het gebrek aan frisheid bij de finales vrijdag (al wat niet moest spelen lag ergens in de zaal te maffen), zoekt Valeer bij het feit dat er dit jaar gewerkt werd met een soort 'play-off'-systeem, en niet meer met een finale-wedstrijd. Dat brak veel van de spankracht. "En dan moesten we ook nog eens vroegtijdig de ploegen (en het entoesiasme) van West-Londen missen, want die vertrokken jammer genoeg al om vier uur."

Daar kunnen we inkomen. Toen we vrijdag met een paar mensen een babbel probeerden te slaan over wat ze nu van hun bezoek aan Leuven vonden, troffen we nauwelijks iemand wakker. Tot tijdens de rust van de aan de gang zijnde basket- en volleybalwedstrijden plotseling een bonte fanfare van Britse trommelaars en fluitisten de zaal kwam binnengemarcheerd alsof er de hele week hoegenaamd niks gebeurd was. Onze gesprekspartner van dat ogenblik schrok zich bijna een beroerte. Maar hij was wakker, en bleef lang genoeg bij bewustzijn om ons te vertellen dat hij volgend jaar zeker terugkomt. "You bet!"

Buiten ging het er nauwelijks beter aan toe. Al stak er zon in de lucht en was het gras bijzonder mals. We volgden het begin van de kleine finale (derde en vierde plaats is dat) in het voetbal, tussen Clermont-Ferrand en Groningen. Hier viel ons vooral de gezellige ambiance op waarin de wedstrijd plaatsvond. Geen gespannen, norse gezichten voor de aftrap, maar spelers die mekaar met moede ogen aankeken, zuchtten, in de lach

Het Lisst-Tornooi heeft blijkbaar meer dan internationale allure gekregen. Te oordelen naar het gedrag van deze marsmannetjes ging het er zelfs behoorlijk leuk aan toe. (foto Pascal Grooten)

schoten, en teken deden dat "als jij niet te hard loopt dan ik ook niet". Ze vergaten het gauw genoeg.

Boum

Bij Clermont-Ferrand, voor het eerst op het Lisst, hadden ze het overigens zo uitgevonden dat de verdedigers vooraan gingen spelen, en de aanvallers in de verdediging. "Ca change un peu" vond de trainer, en in het doel kwam een anders centrale middenvelder. Bij de Nederlanders traden

zelfs een paar spelers van een andere universiteit aan. We laten in het midden wat daar de oorzaak van was zou kunnen geweest zijn. Clermont-Ferrand won uiteindelijk met 4-1. Ook zij komen volgend jaar zeker terug. Ze zullen een paar 'boum's organiseren om de kosten te betalen.

Alle spelvreugde ten spijt liep het tornooi echter bijna slecht af. Je las het al in de inleiding. Een deel van de ploeg uit Cambridge miste op het nippertje de boot die voor de kust van Zee-

brugge schipbreuk zou lijden. Valeer was wat blij toen hij maandagmorgen kon bellen om te horen dat iedereen goed en wel thuis was geraakt.

Het Lisst kan ondertussen uitkijken naar zijn Vijfde uitgave. Met een nog betere organisatie, op nog gesmeerdere wietjes. We hopen echter dat volgend jaar een wat brèder publiek bereikt wordt. En dat het tornooi eindelijk eens van zijn kwalijke imago probeert af te komen.

Lode Desmet

Wetsontwerp Akademische Graden Bissers de sigaar?

Onze regering zit met het universitair onderwijs danig in de knoei. De pas doorgevoerde besparingsmaatregelen worden nog steeds druk gekontesteerd, Coens moet dringend zijn belofte tot regeling van het vrijstellingsprobleem inflossen, en ook het akkoord met de artsfederatie inzake de beperking van het aantal geneeskundestudenten dient zo snel mogelijk te worden gekoncretiseerd. Vooral over dit laatste punt zijn er al liters bloed en tranen gezweet, en herhaaldelijk werden 'schitterende' oplossingen voorgesteld en weer afgevoerd. Nu pakt de regering uit met weer iets totaal nieuws: het verbod om meer dan één keer te bissen in de kandidaturen. En dit keer geldt de voorgestelde maatregel niet alleen voor de geneeskundestudenten, maar voor alle universitaire, inclusief de fakulteiten die bepaald niet met overbevolkingsproblemen kampen. Die neemt men er dan maar bij. Of hoe een klein land inderdaad klein kan zijn.

De grote sleutel op de kast van hervormingen in het universitair onderwijs is de herziening van de Wet op de Akademische Graden. Die wet, die zowat de hele organisatie van het universitair onderwijs regelt, heeft men al herhaaldelijk willen wijzigen. De duo's Claes-Hurez, Raemaekers-Houyaux en Coens-Tromont (2X), ze hebben het allen geprobeerd. In die verschillende voorstellen doken telkens weer dezelfde elementen op: de invoering van een Kredittuntenstelsel (KPS), de oprichting van een Hoge Raad en de uitgebreide inrichting van een Derde Cyclus via de

gelijkschakeling van Wettelijke en Wetenschappelijke Graden tot zogenaamde Akademische Graden.

Enkele dagen geleden werd een nieuw wetsontwerp aan het rijtje toegevoegd. Opnieuw is Coens de ondertekenaar (derde keer, goede keer?), maar de eigenlijke architect van het ontwerp is kabinetsmedewerker van Martens, Rogiers. Die Rogiers immers was voorzitter van een interministeriële werkgroep met als opdracht een combinatie te maken van de voornaamste elementen uit de oude ontwerpen en de nieuwe hervormingsmaatregelen. Voorwaar geen ge-

makkelijke opdracht, en dat blijkt ook uit de tekst van het nieuwe ontwerp. Tot op het laatste moment, zelfs nadat hij al was getikt, werd er in geschrapt (met behulp van Tipp-ex) en toegevoegd. En het ziet er naar uit dat het uiteindelijk document in zijn tocht langs de Vlaamse rektoren, de Raad van State en het Parlement, nog verder zal worden gewijzigd. Maar eerst en vooral moet het langs Veto passeren, en of er daarna nog wat van heel blijft?

Kaderwet

Volgens het voorstel van Rogiers zou de nieuwe wet een zogenaamde kaderwet worden. Dat houdt in dat ze enkel de grenzen zou aangeven waarbinnen het universitair onderwijs zich zou moeten bewegen, maar de concrete organisatie ervan wordt overgelaten aan een andere instantie. Dat zou de Hoge Raad voor het universitair onderwijs worden. Die Raad zou worden samengesteld uit 8 Vlamingen en 8 Walen (aangeduid door de Vlaamse Interuniversitaire Raad en haar Waalse tegenhanger) met stemrecht, en okkasioneel afgevaardigden van niet-vertegenwoordigde universitaire instellingen en personen die bevoegd zijn inzake onderwijs, wetenschappelijk onderzoek, economische en sociale problemen. Ze zou adviezen verstrekken over de manier waarop het universitaire onderwijs het best zou worden georganiseerd. Aan de hand van die adviezen (of ook niet!) kan de minister dan per koninklijk besluit (een eenvoudiger procedure dan een wet)

vervolg op p. 3

Pluk

Overkomt het u ook soms? Dat "pluk de dag"-gevoel? De "Bejahung" van het Zijn? De dwaze vreugde in het krankzinnige leven? Wij hebben dat ook, en dan kruipen wij achter de tikmachine en verzinnen een rubriekje. Wilt u voortaan weten wat u zeker niet te wachten staat op dit of dat evenement, lees dan *Pluk*. De scheve blik in de komende week. Pagina 4.

Toerisme

Alsof de vakantie voor de deur staat: Kultuurraad zadelt ons binnenkort op met een project genaamd *Muurtoerisme*, geïnspireerd op de graffiti- en plaktoestanden op de Leuvense muren. De opvolger van Leuven vol Muziek is dat dus, en dat betekent dat het project vooral open staat voor inbreng van zoveel mogelijk creativelingen. Hanteert u ook de borstel of iets in die aard, snel dan naar pagina 5.

Totaal

Totaalweigeren is een extreme vorm van verzet tegen legerdienst. Wat bezielt een totaalweigeraar? De gevolgen op persoonlijk vlak van zijn beslissing zijn immers zeer groot, en welke impact heeft die daad dan wel? Veto sprak hierover met Koen Huysmans, de totaalweigeraar van wie momenteel de processen aan de gang zijn. Pagina 8.

Kroegen

Onze kringkroegentocht loopt stilletjes naar haar einde. Onze reporters zijn het eigenlijk allang beu om in die vuile kringcafés rond te hangen maar plicht is plicht, en zodoende wandelden we toch nog even de fak van 'tboerekot binnen. Werden we er als dieren behandeld? Lees pagina 3.

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de redactiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

voorbeeld de concrete programmatie, zal doen. Wat klachten en voorstellen betreft, geldt hier weer: deponeer ze waar de verantwoordelijkheid ligt, bij de AV dus.

Tot besluit konkludeer ik dat, indien het zo is dat de meerderheid der kringen het oneens is met het door Kura gevoerde beleid, het ook niet anders kan dan de meeste kultuurafgevaardigden niet het standpunt van hun kring vertegenwoordigen (wat een zaak voor de eigen kringwerking is), of dat de "kringen met kritiek" het laten afweten bij de enige juiste gelegenheid om het studentenkultuurbeleid te beïnvloeden: de AV, die juist de formulering van dat beleid tot taak heeft.

Rob Brand

Nvdr.: U zei?

Proteïne

Een reactie op een artikel dat verschenen is in Veto nr. 22 en handelt over de meeting met Dirk Meert van A.I.B.

Ik begrijp niet waar de A.I.B. het lef vandaan haalt om via een artikel in Veto nr. 22 de mensen uit te nodigen op een zgn. "meeting" met Dirk Meert.

Er was nl. reeds zo'n meeting geweest in februari. Vermits wij als Protea studenten een uitermate belangstelling hebben voor de problematiek in Z.A., vonden wij het een plecht om op die avond aanwezig te zijn.

Tot onze verbazing mochten wij echter de aula niet betreden! En dit terwijl het een openbaar aangekondigde avond was waarop "iedereen welkom" was. Het argument dat we hun avondje anti-imperialisme kwamen storen valt ook in duigen vermits we slechts met 3 mensen waren... En dan nu de pretentie hebben om via dit artikelje in Veto de mensen uit te nodigen tot het stellen van vragen na de lezing. Belachelijk.

Wat was dan wel de reden om ons te weigeren?

Enkele maanden geleden kwam de heer Motsepe van het A.N.C. samen met enkele sympathisanten spreken over de huidige situatie aldaar. Deze avond was georganiseerd door de S.A.P. en had plaats in de ISOL. Wij waren daar ook aanwezig samen met een tiental Zuidafrikaanse studenten en een prof. Bij het vragenruytje kwam hun gebrek aan kennis en hun echte aard (lees kommunistisch) zo duidelijk tot uiting dat de avond vroegtijdig afgesloten werd.

Waarschijnlijk had de A.I.B. samen met mr. Meert ook angst om publiekelijk ontmaskerd te worden.

Herman Willemsse

Nvdr.: /wartkijker

Stuc

Het "Kura-t'Stuc"-debat lijkt mij gevoerd te worden door studenten die hun frustraties (teleurstelling door het niet krijgen van je eigen zin), opgelopen in een democratische besluitvoering, niet meer kunnen verdragen en daarom die besluitvoering zelf maar in vraag proberen te stellen. Een laaghartige tactiek.

De Kura is van alle studentenraden de raad die kwa werkings- en beleidsstructuur het meest efficiënt is uitgewerkt, in dat wel degelijk op democratische basis. Aan de ene kant is er het werkings- of uitvoeringsapparaat 't Stuc (te vergelijken met een ambtenarenapparaat), aan de andere kant is er het bestuursorgaan bestaande uit kringvertegenwoordigers, de AV (als orgaan voor politieke besluitvorming over het te voeren cultuurbeleid). De AV is het hoogste orgaan van Kura-t' Stuc en heeft dan ook alles te vertellen over beleid én uitvoering. Dat het Stuc werkt zoals het werkt, gebeurt met het fiat van de AV, dus van de kringen. Toch is er de kritiek dat 't Stuc alleen doet wat het zelf wil. Deskundigen (zij die de benodigde informatie bezitten) zullen onvermijdelijk ontstaan en ook nodig zijn voor een goed beleid en een goede uitvoering daarvan. De AV beslist wie de uitvoering van het beleid, zoals bij-

Pers en Gerecht

Naar aanleiding van de huiszoeking bij *De Morgen* vindt ook *Veto* (4/3/87) zich danig op, en niet onterecht: persvrijheid is inderdaad een hoogste goed in een democratie. De commentaren in *Veto* (en ook in andere bladen) lijken echter te suggereren dat het vandaag de dag allemaal veel erger is geworden. Dat kan relativerend worden door een blik achterom in de geschiedenis, zoals Herwig Willaert die ook maakt; ik wou die even aanvullen. De eerste botsing tussen pers en gerecht dateert niet van 1858. In 1832 werd door de militaire overheid in Gent de algemene censuur ingesteld, en de uitgever van een Orangistische (pro-Nederlandse, contra-revolutionaire) krant werd zonder vorm van proces gevangengezet, en kwam daarna zelfs voor de Krijgsraad. In 1834 keurde het Parlement zwart unaniem zelfs een wet goed die de Orangistische propaganda zonder meer verbood. Medewerkers van Orangistische en democratische bladen werden constant geschuwd door de Staatsveiligheid.

In de periode 1830-1850 werden een 46 persprocessen gevoerd voor de Assisenhoven, en bij de gerechtelijke onderzoeken die daaraan voorafgingen, werden altijd huiszoekingen gehouden in redaktielokalen. De bewering dat zulks voor het *De Morgen*-geval nooit eerder gebeurde, zal wel een slordigheid zijn uit verontwaardiging; Marc Sys vertelt trouwens in *Veto* en het gerecht hoe ook *Veto* het parket reeds op bezoek kreeg.

In uw redactioneel ten slotte stelt U dat openbaarheid van bestuur "althans voor deze regering" nogal gevoelig ligt. Martens VI heeft weer de boter gegeten, in 1838 werd voor het Hof van Assisen van Brabant een proces gevoerd tegen de Orangistische krant *Le Lynx*, die twee ministers van Oorlog en een hoge officier had beschuldigd van belangrijke verduisteringen (ook dat is dus niet nieuw). Een centrale problematiek in deze gerechtzaak was juist de openbaarheid van het bestuur.

Ons aller verantwoordiging over de recente gebeurtenissen is zeker gewettigd, maar ik wou het dus toch relativeren. Pers en gezag hebben altijd gebots en horen ook te botsen wanneer de pers haar vrijheid uitoefent, aftast, en waar maakt. Een situatie waarin het tussen de pers en overheid allemaal koek en ei is, kan alleen maar argewaan wekken. Dat er al eens strubelingen zijn, pleit alleen maar voor de ernst van de pers en het gerecht.

Marc Debaere

Nvdr.: Wij hadden ook niet de pretentie om een volledig historisch overzicht te geven van de spanningen tussen pers en gerecht; dank voor de aanvullingen dus. Onze bewering dat, tot vóór het geval *De Morgen*, nog geen huiszoekingen waren gedaan op redaktie van kranten, is inderdaad een vergissing. Wat we wel bedoelden: dat het gerecht tot vóór de zaak *De Morgen* nooit eerder een huiszoeking deed bij journalisten thuis. Tenslotte: wat betreft de spanningen tussen pers en gerecht; wij zijn er niet zo gerust in als u.

België

Naar aanleiding van het artikel over Vlaamingen en Walen en de wederzijdse vooroordelen, zou ik een oproep willen doen tot wat meer neo-unitarisme. Wordt het niet stilaan tijd om weer wat meer Belg te worden? Mensen die er net zo over denken, kunnen zich melden, zodat we eventueel een Belgicistisch-neo-unitaire vereniging kunnen oprichten.

Marcel Lauwers

Nvdr.: De man met de megafoon — en de toch niet zo grote voeten — snelt Martens achterna?

Posters Gadgets

POSTERS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamsstraat 53 Leuven

Avertentie

VRIJE TRIBUNE

Nieuw rechts en de kunst

Rond de begrippen democratie en elite is er een onduidelijkheid die hoogtij viert in de discussie over "demokratisering van de kunst" en in het bijzonder over het Stuc te Leuven. Vaak verwordt de term democratie er — niet zelden bij dezelfde mensen als die van de studentenakties van december 11. — al te snel tot een holle slogan, tot een blinde en ongenueceerde eis.

Waar gaat het om? Vanuit de idee dat een Kultuurraad der Leuvense studenten ingeworteld is in een universitaire context, kiest die Kultuurraad (Kura), gekoncretiseerd in het centrum Stuc, voor een gamma van kunsten dat (voor-)tekenend is voor onze gemeenschap. Net zoals aan onze universiteit het nieuwe in de kennis niet alleen niet geschuwd, maar zelfs gewenst en gezocht wordt, meent Kura, via het centrum Stuc, dat het haar taak is ook op het gebied van de kunsten steeds opnieuw op zoek te gaan naar het nieuwe in de kunst. Het Stuc heeft als studentenorganisatie haar wortels in de universiteit: zij brengt kunst voor studenten, d.w.z. voor de jonge intellectuelen van de maatschappij van vandaag. Net zoals men in Germania Kafka en Claus wel bestudeert als kunstvormen en Kongsalk niet, brengt het Stuc Maatschappij Discordia wel en Mechels Miniatuurtheater niet. Om deze taak te volbrengen, werft Kura/Stuc gespecialiseerd personeel aan. Sinds enkele jaren wordt het echter niet meer door iedereen aanvaard dat deze keuzes onvermijdelijk door een individu (de programmator) gemaakt worden. Men eist dat ook deze programmeerkeuze direct democratisch gebeurt.

Wat heeft dit met "nieuw rechts" te maken? Nieuw rechts is de stempel die sociologen op het huidige tijdperk zetten; kenmerkend zouden o.a. een aantal M-woorden zijn: M-adonna, M-illet, M-ode, M-ezelf, ... Welnu, enerzijds impliceert deze directe democratische keuze een afstand nemen van een zekere verantwoordelijkheid (wie kan nog ter verantwoording worden geroepen?). Anderzijds wenst men geen standpunt meer in te nemen, geen stelling ("dit is goed en ik wil jullie hiervan overtuigen") meer te verdedigen noch te tonen. Het nieuwe, het vreemde mag niet meer gezocht/gekreëerd worden. Men wil enkel M-ee doen met de M-assa: een afwijking, laat staan een openheid

voor een afwijking van het gewone, van het totaal aanvaardde, wordt niet meer gewenst. Ten hoogste mag dat nieuwe er nog zijn als een bijverschijnsel. Kura-Stuc heeft sinds haar ontstaan altijd gestreden tegen deze verdringing van het nieuwe. Hierdoor verworpen kunst en cultuur immers tot een marginaal verschijnsel waar slechts een zeer beperkte groep van mensen toegang tot heeft. Het Stuc wil deze kunst opentrekken en, net als de universiteit, alle sociale ongelijkheden uitschakelen m.b.t. de beleving van de kunst. De democratisering van de kunst kan niet liggen in het vergemakkelijken van de kunst: ze moet liggen in goedkope toegangskaartjes, in gratis lezingen, in de ko-organisatie van een internationaal dansfestival, in een vlotte promotieaanpak, enz.

De nieuwe rechtse ideologie i.v.m. kunst kreeg onlangs treffend gestalte in het voorstel van Klio voor een nieuwe Kultuurraad die hoofdzakelijk zou bestaan uit het inrichten van een ticketverkoopbureau voor culturele activiteiten georganiseerd door derden. De nieuwe Kura zou dus juist verschillen van de huidige Kura/Stuc in het ontwerpen van de stellingname, van het doelbewuste tonen. Een nieuwe Kura zou niet meer mogen denken of tonen: het zou een louter administratief verkoopbureau worden. In *Veto* van vorige week verscheen in dezelfde reeks van argumenten een vrije tribune van Romania waarin Kura/Stuc wordt voorgesteld als een democratische mastodont. Door zichzelf uit de (democratische gestruktureerde) algemene vergadering van Kultuurraad te sluiten zal Romania voortaan blanco stemmen wanneer er beslissingen i.v.m. Kura/Stuc moeten genomen worden. Voorwaar geen voorbeeld van gezond democratisch verstand!

Bruno Verbergt, student,

unaniem verkozen tot voorzitter van Kura/Stuc

Veto plaatst geregeld bijdragen ingezonden door derden onder de noemer "Vrije Tribune". De auteurs zijn zelf verantwoordelijk voor de gepubliceerde tekst. Standpunten die in een Vrije Tribune worden ingenomen, zijn volledig voor rekening van de auteurs.

Stuc: te duur en niet marktgericht

Als we de 2 bis nummers eens afschaffen?

Veto, jaargang 13 nr. 23 dd. 16 maart 1987

Redactieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
 Hoofdredactie: Didier Wijnants
 Redactiesekretaris: Hilde Devoghel
 Redactie: Geert Coene, Lode Desmet, Marc Heeren, Jan Huyse, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Marc Sys, Peter Vermeiren
 Doka: Jeroen Revalk, Peter Vermeiren
 Zetwerk: Marc Heeren, Koen Van Mylem, Didier Wijnants
 Lay out: Geert Coene, Lode Desmet, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Koen Van Mylem, Didier Wijnants
 Tekeningen: Tuur Ruytjens
 Medewerkers: Peter Bruegelmans, Els Groessens, Rudy Lanssens, Stef Libberecht, Herman Meuldermans, Isabelle Rossaert, Wim Stubbe, Björn Vanheste
 Eindredactie: Marc Sys

Oplage: 8000 exemplaren
 Drukkerij: Rotatyp Brussel
 Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
 Agenda en Ad Valvas: ten laatste vrijdag voor verschijnen om 14.00 u op het redactieadres bezorgen
 Redactievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

Overdag wordt Maria — deze cafetaria heeft een echte madam, jawel — vooral bezocht door ingenieursstudenten. Maar nu moet je wel goed kijken om Maria te vinden. (foto Pascal Grooten)

Op bezoek bij de boerekotters

Geef die boom ook een pint

Maart, weeral. Onze kroegentocht loopt op zijn laatste benen. Het is fijn genoeg geweest, kapotte stoelen, goedkoop bier, dank u wel meneer. We komen volgend jaar eens terug. Toch konden we, in het zicht van de eindstreep, niet zomaar opgeven. Alleen al vanwege het principe. De teleurstelling bij die paar miskende kringcafé's zou te groot zijn. En trouwens, een laatste pint kon er toch nog altijd bij. Op naar de boerekotters dus. Sprak ons witte zetje.

Hij is echter niet zo gemakkelijk te vinden, die boerekotterbar. Een eind weg uit de Leuvense binnenstad, verborgen in de katakomben van het 'savonds wel heel sombere gebouw van de Landbouwfakulteit. Om er naar toe te gaan moet je door een donkere laan met bomen. Er is een echte, ijzeren poort en grind dat knerpt. Een uitgestrekt grasveld draagt schaduwen in de verte. We zijn blij als we eindelijk binnen staan.

De ruimte waarin Landbouwkring zijn café uitbaat, wordt, zoals hierboven al aangeduid, door de fakulteit ter beschikking gesteld. Het is niet eens door een speciale deur van de rest van het gebouw afgezonderd — ondanks de kostbare apparatuur daarbinnen. Vandaar het grote zeggenschap van de dekaan over wat de bar kan en niet kan. Logisch.

Wat niet kan is bijvoorbeeld de hele week open blijven; twee avonden voor en één na de Kerst (er is een tijd van blokken en een tijd van uitgaan), dat moet voldoende zijn. De barverantwoordelijke wordt trouwens verondersteld voor iedere avond (donderdagavond nu) opnieuw de speciale toelating van Zijne Hoogheid te gaan vragen. Het is ook ieder jaar weer (bang) afwachten of het café nog wel gewenst zal zijn. Kwestie van de greep op het zaakje niet te laten verslappen, waarschijnlijk.

De boerekotters zelf zien er niet zoveel graten in. De innige band met de fakulteit biedt, naast de evidente nadelen, immers ook een paar niet te onderschatten voordelen. Er moet geen frank huur worden betaald; verwarming en elektriciteit zijn gratis.

Daarboven kunnen ze ook voor herstellingen, een frisse schilderbeurt, bij de dekaan terecht. Althans, bij zijn personeel. Hoe een mens zo met zijn gat in de boter kan vallen? De reden is niet ver te zoeken. Veel meer dan als echt 'café' is de bar eigenlijk bedoeld als sociale ontmoetingsplaats in de ruimste betekenis. Hier geen liederlijk gezang tot in het ochtendgloren (uiterlijk om twee uur moet de bar dicht zijn), maar een gezellige ruimte waar je ook de hele week, en tot eind juni, terecht kunt, van half negen 's morgens tot ergens rond zes uur 's avonds. Voor een koffie, een babbel of een pint, terwijl één of andere proef staat gaar te borrelen. 's Middags komen de pendelaars er hun boterhammen opten, en je vindt er ook wel eens een prof terug.

Echte Madam

Overdag wordt Maria — deze kafetaria heeft een echte madam, jawel — vooral bezocht door ingenieursstudenten. Kandidatuurstudenten hebben verderop les, en komen alleen af als ze echt 'ang pauze hebben, of een springuur om te verkruisen. 's Avonds ligt dat wel iets anders. Aan klanten ontbreekt het de bar trouwens niet.

Welzijnsmarketing

POLITIKA — Dinsdag 3 maart was op uitnodiging van Werkgroep Politiek Walter de Brouwer te gast in Auditorium Vesalius. Walter de Brouwer maakte naam als propagandist van vzw Netwerk en vzw Marketing en Welzijn. Aan de hand van een aantal richtinggevend vragen zou hij het onderwerp 'Welzijnsmarketing' aansnijden.

Dat hij hierin een ongenueanceerd voorstander is van de commerciële aanpak, inspireerde het vrij matig opgekomen publiek alleen maar om zeer kritische vragen te stellen. Walter de Brouwer situeert zichzelf binnen een beweging — noem het groepering — die de idealen van '68 omtrent de welzijnssector niet wil overboord gooien, maar integendeel op een zeer pragmatische wijze wil helpen verwezenlijken.

Zijn frustratie is dat vele goed bedoelde alternatieve projecten in hun uitwerking stranden in het niets, en dit vanwege een ronduit amateuristische aanpak. Hier wil hij wat aan doen. Hij verdedigt de stelling dat een hele boel van die projecten van de grond konden worden geholpen door een techniek die kan worden geleend van de privé, namelijk marketing. Onder het motto dat de resultaten belangrijker zijn dan de methode, werd gestart met het verzamelen van fondsen en het geven van planmatige marketingsteun. Marketing noemt hij een "systematische klantgerichte werkwijze om beter de doelstellingen van een organisatie te realiseren." De marketing-steun bemoeit zich dus niet met de doelstellingen van de

organisatie, er wordt alleen gekeken hoe die doelstellingen op de beste wijze voor het beoogde publiek kunnen worden waargemaakt. Precies dit begrijpt de alternatieve welzijnssector te weinig volgens de Brouwer: in het algemeen staat men zeer huiverachtig tegenover een commercieel marketing beleid.

De Brouwer betreft deze zienswijze, maar kan ondertussen alleen maar hopen dat zoveel mogelijk alternatieve welzijnsorganisaties tot het inzicht komen dat om welbepaalde doelstellingen te bereiken er ook een welbepaalde prijs moet worden betaald.

In een verandering van mentaliteit ziet de Brouwer intussen alleen maar voordelen. Door een degelijke marketing planning zullen de werkzaamheden van de organisatie bij een breder publiek bekend zijn. Hoe groter deze basis, hoe gemakkelijker de subsidiërende overheid met geld over de brug zal komen. Geld en marketing zorgen er op hun beurt voor dat de organisatie haar werkzaamheden probleemloos kan verderzetten en steeds beter haar doelstellingen kan waarmaken.

Toch is hij akkoord met de volgende zeer fundamentele kritiek: de problemen waar de alternatieve welzijnsorganisaties wat willen aan doen, zijn vaak veroorzaakt door of inherent aan ons maatschappelijk systeem. Door nu gebruik te gaan maken van precies dat systeem, dreigen ze aan hun eigen doelstellingen voorbij te gaan en aldus een bevestiging te betekenen van de problemen.

Herman Meuldermans

Toen wij er omstreeks de klok van tien (22) binnenstapten zagen wij weliswaar slechts een paar rustige kaarters (tappers niet meegerekend, die waren aan het schaken), maar toen we een paar uur later monter wegzalpten (duvels aan 30 en een paar van het huis) zat het er aardig vol. We zullen wellicht enkele mensen gelukkig gemaakt hebben met ons vrijgekomen meubeltje.

Eigenlijk is de bar zelfs klein, vinden de boerekotters. Ze zouden willen uitbreiden, een muur wegganzen en de toog vergroten. Maar de dekaan is er niet erg voor te vinden. En dus zwijgen ze voorlopig. Een zeventien jaar oud bestand verbreekt je niet zomaar. Temeer daar het café zoals het nu bestaat een rijke bron van inkomsten vormt voor de kring. Verlies kunnen ze

— zoals de vlijtige lezer al wel begrepen heeft — niet of nauwelijks maken. Iedere pint die de deur uitgaat (bij wijze van spreken) is pure winst. Zelfs als de laatste prijsverhoging al van vijf jaar geleden dateert.

Vakidioten

De grootste kost tot hier toe is de aankoop van een TV geweest. Voor de rest moet er enkel voor gezorgd worden dat er regelmatig nieuwe planten worden aangevoerd. Vakidioten als deze heren zijn, hebben ze immers besloten om een experiment op poten te zetten waarbij aan de planten trappist wordt geschonken. Het is hen, zo te zien, niet al te best bekommen.

Lode Desmet
Geert Coene

Akademische

vervolg van p. 1

expliciteren, wijzigingen, toevoegingen binnen de kaderwet aanbrengen. Een goede zaak, zult u zeggen, want de vertragende werking van een wetswijziging valt daardoor weg, en dus kan men sneller en efficiënter gaan vernieuwen. Dat klopt natuurlijk wel, maar anderzijds bestaat het gevaar dat men te snel gaat hervormen, bijvoorbeeld om in te spelen op een bepaalde, reeds aan de gang zijnde dynamiek die steeds langere opleidingen gaat vereisen. Denk maar aan de Bijzondere Diplomaat en Specialisatie richtingen die tegenwoordig als paedestolen uit de grond rijzen. Waar die nu nog enigszins in de marge van de universitaire opleiding zitten (het zijn wetenschappelijke graden waarvoor geen vaste inhoud omschreven is in de wet, maar die om het even of welke manier door om het even welke unif kunnen opgevoeld worden), zouden ze in de nieuwe wet samenvallen met de Wettelijke Gradaten (waarvoor dus wel een bepaalde inhoud is omschreven in de wet) tot *Akademische Gradaten*. Bepaalde onderscheidingen tussen graden zouden nog wel blijven bestaan, doordat aan elke graad een *kwalificatie* zou worden toegekend, een soort van waardebepaling. Dus, Welnu, het spreekt vanzelf dat de al eerder genoemde *bevoegde personen* (politici?, managers?, industriëlen?) in die kwalificatiekwestie een aardig woordje zullen meespreken. En dat zij bovendien zullen aandringen om welbepaalde universitaire opleidingen te organi-

seren of te reformeren. Om een voorbeeld te nemen: de directeur van Bell zou er in de Hoge Raad kunnen op aandringen dat er dringend een opleiding "Telefonist-Chinees" moet komen, met het oog op haar vestigingen in China, dat die opleiding er zo en zo moet uitzien, en dat ze gezien haar belang voor de Belgische economie de kwalificatie A waard is. Met andere woorden, de bedrijven zullen hun mensen laten opleiden of bijscholen op kosten van de gemeenschap, en ten koste van de eigenwaarde en onafhankelijkheid van het universitaire onderwijs. Dat de studenten in heel deze kwestie weinig zinnigs te vertellen hebben, ligt voor de heren ministers blijkbaar voor de hand, want zij zijn niet vertegenwoordigd in de Hoge Raad.

Het examenrijstingsstelsysteem is de tweede kwestie die in de wet geregeld zou worden. Hier wordt alle heil gezocht in de invoering van een kredietpuntenstelsysteem (KPS). Dat laatste is een ingewikkeld iets en wordt in deze kontekst best begrepen als een systeem waarbij studenten vrijstellingen ('kredits' of zoals in de nieuwe ontwerp tekst 'akademisch krediet') kunnen krijgen voor vakken die met goed gevolg zijn afgelegd. Wie op die manier een aantal kredits heeft verworven, verwerft meteen de graad in kwestie.

Nu valt er over zo'n systeem veel te zeggen, te veel om hier uitgebreid te behandelen. Het belangrijkste is evenwel dat het zorgvuldig dient over-

wogen en afgesteld te worden in al zijn verschillende aspecten alvorens het in de praktijk wordt gebracht. Dat blijkt ondermeer uit een aanbeveling van de VIIR bij het vorige wetsontwerp van Coens-Tromont uit 1982. Daarin stelt de VIIR: "Om chaos te vermijden dient de Koning op eensluitend advies van de Hoge Raad de grondregels te bepalen die moeten in acht genomen worden bij het hanteren van dit beperkt 'credit' systeem (bijvoorbeeld: omschrijving van het begrip 'basiseenheden', geldigheidsduur van een credit) en dit alvorens ook maar één reglement wordt uitgevaardigd waarin van het systeem gebruik wordt gemaakt."

In het Wetsontwerp wordt een koninklijk besluit van die aard wel voorzien. Blijkbaar besef men nu op het ministerie toch ook dat enige uitdieping van de materie vooraf noodzakelijk is. Toch blijft de vraag of het dan gezond is überhaupt al een KPS in de wet te voorzien. Uit de literatuur, uit onze contacten met academici allerhande en uit eigen studiewerk blijkt immers dat het uiterst moeilijk is om een eenduidig en voor iedereen aanvaardbaar systeem uit te dokteren. Dat is een kwestie van jaren. En tenslotte geldt ook hier weer het fundamentele bezwaar dat de studenten, als eerste betrokkenen, op geen enkele manier zijn geraadpleegd in deze zaak. En dat zij bovendien zullen ook niets over het KPS zullen te zeggen hebben, aangezien zij niet in de Hoge Raad vertegenwoordigd zijn.

Uit het bovenstaande is gebleken dat het wetsontwerp Coens-Damseaux in grote lijnen overeenkomt met of tenminste voortborduurde op eerdere wetsontwerpen. Er is nochtans één groot verschil, en dat heeft alles te maken met de numerus clausus in

geneeskunde. Het akkoord regering-artsensyndikaten was amper gesloten of de dekanen geneeskunde stonden al op hun achterste poten. Immers, een beknopting van het aantal studenten in hun richting betekende onvermijdelijk minder subsidies en dus een beknopting van de werking. Daar moest dus wat op worden gevonden. En zo dook de aloude kwestie van de forfaitaire betoelaging weer op. De geneeskunde-fakulteiten zouden in de toekomst niet meer worden betoelagd per student (zoals nu), maar een vast bedrag krijgen over een periode van bijvoorbeeld 5 jaar op basis van het aantal studenten van het vorige jaar. Zo gesteld hebben de fakulteiten er uiteraard alle belang bij dat, eenmaal het forfaitaire bedrag vastgesteld, het aantal studenten vermindert. Minder studenten = minder uitgaven, dus meer geld voor bijvoorbeeld onderzoek.

Lettertype

Nu bleek de numerus-claususmaatregel, zoals door de regering uitgewerkt, niet zo in te slaan bij de bevolking. Men houdt in België immers gelukkig nog aan het begrip 'onderwijsrecht'. En dus moest er gezocht worden naar andere, meer bedekte beperkingsmechanismen. Die heeft men nu, en te oordelen naar het 'verschillende lettertype' waarin de paragraaf getikt is, pas op het laatste nippertje gevonden. De regel waarin hij is getogen, zegt het volgende: "Een student kan niet meer dan drie maal ingeschreven worden voor het geheel van de eerste twee studiejaar van om het even welke kandidatuur, in om het even welke Belgische instelling."

Konkret betekent dit dat niemand én eerste kan, én tweede kan meer mag

bissen, maar enkel nog één van beide. Het gaat hier misschien niet om zo ontzettend veel studenten, maar het spreekt vanzelf dat er heel wat meer worden afgeschrikt om verder te studeren. Immers, wie nu buist in eerste kan probeert gewoon nog eens opnieuw, en heeft dan twee nieuwe kansen voor tweede kan. In het nieuwe systeem weet zo iemand dat als hij slaagt voor zijn bisjaar, hij nog maar één kans heeft op tweede kan. En zo riskeert om na drie jaar studeren met compleet lege handen te zitten. Want ook in andere universiteiten kan hij voor zijn tweede kan-bisjaar niet meer terecht. Een te groot risico dus, zeker in deze dure tijden.

Op de hierboven beschreven manier zullen heel wat buizers in eerste kan (en dat zijn er volgens de statistieken steeds meer) het zekere voor het onzekere nemen en ofwel een andere studierichting kiezen, ofwel overschakelen naar het HOBUI. Minder studenten dus voor de universiteiten, en dus ook minder betoelaging, hoor ik u al denken. Mis, om dat op te lossen heeft de regering beslist om de forfaitaire betoelaging maar meteen uit te breiden naar heel de universiteit. En zij zal dat doen middels een volmachtbesluit dat nog voor het eind van deze maand wordt verwacht. Zo hebben de universiteiten er juist baat bij dat het studentenaantal wordt verminderd. En over vijf jaar of zo past de regering de betoelaging weer aan naar beneden, en gaan de universiteiten nog meer hun best doen om studenten af te schrikken of te weren. Zodat we op het einde met een universiteit zitten waar zestien professoren les geven aan één student. Maar dat zal dan wel een heel briljante en heel rijke zijn!

Rudy Lanssens

Historici zonder publiek

Ze doen het omdat ze het niet kunnen laten

Het verschil tussen lokale en algemene geschiedenis is voor de meeste historici duidelijk. Voor het eerste genre, meer bepaald voor heemkunde, bestaat een zekere depreciatie. Toch zou heemkunde een wezenlijke bijdrage kunnen leveren tot de algemene geschiedenis. Hoe verklaart men anders het succes van heemkundige tijdschriften? De heren Staf Janssens (rijksarchief), Lode Wils (KUL), Stefaan Top (KUL) en Jan Verbesselt (Centrum voor Brabantse Geschiedenis en hoofdredakteur van *Eigen Schoon en de Brabantse*) verdiepten zich in deze problematiek. Paul Janssens (Ufsal en Ehsal) modereerde het debat, dat georganiseerd werd door Post Factum, kring voor jonge historici.

De vertegenwoordigers van beide richtingen — Staf Janssens en Lode Wils vertegenwoordigden de algemene geschiedschrijving; Stefaan Top en Jan Verbesselt de lokale — waren het er over eens dat deze twee soorten geschiedenis niet zonder elkaar kunnen bestaan: lokale gebeurtenissen moeten in een brede context geplaatst worden, maar algemene fenomenen kunnen niet verklaard worden zonder hun *Sitz im Leben*. J. Verbesselt tekende verzet aan bij het gebruik van het woord "lokaal" en wees daarbij op het ruimer verband waarin dit soort geschiedenis moet geplaatst worden. Hij onderscheidde drie soorten historici: beroepshistorici, amateurs die vaak een goede opleiding hebben, en heemkundigen. Bij deze laatste wringt het schoentje. Slechts zelden hebben ze een historische vorming achter de rug. Desondanks schrijven ze — vaak met veel enthousiasme — over de geschiedenis van hun dorp of stad, en hun artikeltjes worden met veel interesse gelezen. Om te verhelpen aan deze gebrekkige historische kennis pleitte Verbesselt voor vorming van heemkundigen via het Centrum voor Brabantse Geschiedenis. Daarop pikte Lode Wils in en brak een lans voor het aansluiten van studenten geschiedenis bij hun plaatselijke heemkundige kringen, evenals voor het publiceren van

artikels uit hun eindverhandelingen.

Stefaan Top wees op de verrijnde belangstelling van historici: waar vroeger praktisch uitsluitend aandacht werd besteed aan politieke en militaire toestanden, is er nu ook interesse voor mentaliteit, publieke opinie, dagelijks leven, ... De volkskunde kan hier nuttig werk verrichten: Top betreurde dat historici eerder neerkielen op lokale geschiedenis. Nationale en internationale vraagstukken zijn de moeite waard om bestudeerd te worden, maar zijn onze eigen roots daarom minderwaardig?

Volgens Staf Janssens moet een historicus een goede instellingshistoricus zijn. Zowel beroepshistorici als lokale vorsers moeten het institutionele kader grondig kennen. Hij pleitte voor kwaliteit: een dorpsgeschiedenis moet even diepgaand aangepakt worden als een studie over bijvoorbeeld de junta's in de Oostenrijkse Nederlanden.

Het debat kabbelde nogal gezapig verder. Het was duidelijk dat zowel de geit als de kool gespaard werden. Pas wanneer het publiek vragen begon te stellen ontstond een beetje meer animo. De vraag naar de drijfveer van zowel beroepshistorici als heemkundigen ontlokte Lode Wils de uitspraak dat historici geschiedenis bedrijven "omdat ze het niet kunnen laten".

Verbesselt stak daarbij nog een beschuldigend vingertje uit naar het materialisme van onze tijd. Liefde voor het volk en de mens, daar komt het op aan. Top en Janssens daarentegen vonden de engdenkendheid in heemkundige kringen een probleem. Dit zou er misschien de oorzaak van kunnen zijn dat vele jonge historici zich niet geroepen voelen hieraan mee te werken.

Vele vragen bleven onbeantwoord in dit matte debat. De sprekers kwamen niet echt tot de kern van de zaak en beperkten zich veelal tot algemene vaagheden. Het belang van lokale geschiedschrijving werd wel onderkend maar nergens beargumenteerd. Een sluitende verklaring voor het feit dat beroepshistorici hun werken bij wijze van spreken aan de straatstenen niet kwijt kunnen, en dat lokale werken vlot verkopen, werd niet gevonden. De sprekers deden te veel moeite om elkaars werk te waarderen, hoewel de moderator poogde een beetje meer controverse uit te lokken. Indien de heren wetenschappers altijd zo goed overeen zouden komen, dan was er geen vuilte aan de lucht. Spijtig genoeg reflecteert een sloom debat de werkelijkheid niet.

Els Groessens

Punk-pop: Fuzztones

En woestijnrode lucht. Stille in de verlatenheid. Maar plots vier superbikes, die loeihard over een zwart lint scheuren, de nacht in, van L.A. naar New York en van daaruit de wereld rond. Het levensverhaal van de Fuzztones, tien jaar jong en nu reeds een begrip in garageland. Daarom, gooi je chevy vol, en stuij op naar het Stuc op donderdag 19 maart om 20.30 uur.

In 1977 zagen de Fuzztones het levenslicht in de onderwereld van Los Angeles, waar ze onder de naam Tina Peel hun punk-pop aan de man brachten. Via omzwervingen langs de nucleaire vaudeville van Harrisburg bereikten ze in 1980 New York. Hun muziek miste de uitwerking van de gore miljoenenstad niet, en evolueerde naar vuige garagetrash: de geur van olielaten, rondslingerende bouten en dynamiet; een mengeling van sixties punk (MC 5, Barbarians), wat psychedelia en ruige trash. In 1980-1981 stapten de Fuzztones dan ook als het

speerpunt van de toen losbarstende garagescene de wijde wereld in.

Het vele platenwerk dat op het publiek werd losgelaten, werd evenwel af en toe voorzien van een kritische noot. Blijkbaar konden ze in de studio niet lekker uit de voeten. Maar live staan ze des te sterker. Getuige hiervan hun mini-album opgenomen samen met Screamin' Jay Hawkins, de muzikale winnaar van Stranger than Paradise. De wervelende betovering van hun optredens brengt menig scepticus huijverend in vervoering, want ook de horror-scene laten die kerels niet ongemoeid. Velen dichten hen dan ook een live-reputatie toe die niet moet blozen voor die van the Cramps.

Na de laatste Europese toernee verlieten twee groepsleden de band. Bleven over Rudi Potrudi (gitaar, zang en mondharmonika), verlekterd op voodoo-praktijken en illegale porno, en Deb O'Nair (orgel), de droom van elke tienerjongen. Beiden doken opnieuw de garage van L.A. in, en gooiden een nieuwe brik in elkaar, nog gekker dan de ouwe. Daarom, laat even het sleutelen, en kras op, full-speed naar het Stuc.

Wim Stubbe

PLUK

Universiteit

Naar verluidt zitten wij hier aan een universiteit — hoewel het gedrag van sommige figuren die stelling niet erg ondersteunt, maar goed, een beetje dwaasheid zorgt altijd wel voor de nodige pret. Of moeten we zeggen "ambiance"? Een universiteit dus, zo'n plaats waar mensen wel eens discussiëren, op café of zo, al dan niet overloos en meestal over dingen waarvan ze thuis dan zeggen: "Doe liever eens de afwas". Of zoals Bomans die zijn kussens aan zijn pa toont, waarop de brave man nuchter vaststelt dat de behandelde stof in geen enkele verhouding staat tot de werkelijkheid. Had ik het niet gedacht.

Wat is dat nu, zo'n universiteit? Een plaats van denkers? Een kollage van georkestreerde gekte? Of zoals men vanuit 't Stuc wel eens hoort zeggen: een plaats van jonge intellectuelen van vandaag? (Geruchten doen de ronde dat men in 't Stuc het warm water heeft uitgevonden). Hoedanook: in 't Stuc zouden enkele lezingen gehouden worden over "De Universiteit". Kwestie van eens grondig na te denken over de taak en de betekenis van die instelling waar wij deel van uitmaken. Helaas: de belangstelling bleef uit; vorige week was er welgeteld 1 (één) geïnteresseerde: de Veto-verslaggever. Besluit: geen lezing en de hele reeks werd dan maar afgelast. Volgende woensdag is er dus géén uitzending door Geert Van Eekert (foto). Zucht.

Lezingen: De Universiteit
Afgelast

Verkiezingen

Over democratie kunnen we eindeloos lullen. Niets is zo leuk, vooral omdat je er geen stap verder mee komt.

Een voorbeeld. Een man loopt naakt over het trottoir en meept: "I am a work of art, so watch it". Vraag: is dit democratische kunst? Antwoord: neen, want het is geen kunst; ja, want het is wel kunst; neen, want het is onbegrijpelijke kunst; ja, want het is goedkope kunst; neen, want het is goedkope kunst; ja, want het is "bewust tonen"; neen, want de beslissing is niet democratisch genomen; ja, want de beslissing is democratisch genomen.

Een amusante carrousel zoals u ziet, en dan bedenken: hebben wij die mensen die dat zeggen, wel democratisch verkozen? Deze vraag leidt dan tot een grondige discussie (onder verkozenen). En als ze uitgepraat zijn is het half maart en staan er nieuwe verkiezingen op het programma. Kringverkiezingen dus; dat zijn van die tombolafeesten die achteraf ernstig blijken te zijn, maar dan is het half al verdrongen en heeft de lol- of lulploeg al gewonnen. Je bent nu verwittigd: je stem is er dus twee waard. En kom achteraf niet klagen.

Bovendien: goede kunst heeft altijd een broekje aan.

Kringverkiezingen

Voor de kringverkiezingen, die deze week van start gaan (Politika), zoekt Veto lokale, fakultaire verslaggevers die uitblijken in onpartijdigheid. Een enigszins vlotte pen is meegenomen; gezond verstand is een must. Zich melden: 's Meiersstraat 5.

Katolieken

Laten we even twee verwante vragen stellen: 1) Hoe politiek zijn de katolieken? 2) Hoe katoliek zijn de politici? Twee interessante vragen, maar de antwoorden deugen niet (zoals Freek al opmerkte). Neem nu de tweede: een zondagse maaginhoudanalyse kan misschien bij Wilfried Martens enige resten gewijde hostie ontdekken, maar zijn de volmachten en de tunnel daarom uit hetzelfde hout gesneden? Is de gebodshouding van Coens (zie foto) geen geraffineerd bedrog? En met welke kristelijke wapens wil Erik Van Rompuy zijn kruistocht tegen Wallonië aanvatten?

Allemaal vragen, weg ermee (alweer Freek). En de eerste vraag dan? Hoe politiek zijn de katolieken? Met name in België, en wel het België van na 1945. Het België van de Schoolstrijd, van de Winterstakingen van '60-'61, van Leuven-Vlaams. Dat zou je bijvoorbeeld aan Monseigneur Daelemans kunnen vragen (die pief van het katoliek onderwijs), aan Jef Ulburghs (die rooie pastoor), of aan professor Mertens (fakulteit theologie) of L. Martens (CVP, Ipvov). De vraag is of ze zullen antwoorden, natuurlijk.

Debat: Kerk en Politiek in België na 1945.
Dinsdag 17 maart. Zie agenda.

Ons Erfdeel — dertig jaar

Het nut van het aperitief

Het literaire-tijdschriftenland in Vlaanderen wordt bewoond door enkele reuzen, die zich hoog boven een krioelende menigte dwergen verheffen. Ons Erfdeel is er daar één van. Het heeft net de kaap van de dertig bereikt en is misschien aan een mid-life crisis toe.

artistieke en culturele evenementen in ons taalgebied.

Het eerste nummer van de dertigste jaargang bevat bijdragen over literatuur, dans, theater, muziek en beeldende kunsten. Paul Claes schetst de 4 gezichten van Hugo Claus als dichter, animal, erudiet, geëngageerd en speels. Werk van Gerrit Krol, Constantijn Huygens, Leonard Nolens, ... wordt besproken. Theo Van Rompuy schetst een overzicht van de danscreaties van Anne Teresa De Keersmaecker en Willem Van Toorn heeft het over traditie en vernieuwing in het Nederlandse theater. Tot zover een greep uit de inhoud.

De bijdragen zijn meestal goed onderbouwd en met kennis van zaken geschreven, maar alles wordt weinig aantrekkelijk voorgesteld. Allereerst op het vormelijke vlak: alle artikels zijn in hetzelfde lettertype gezet, en worden op eenzelfde manier over het tijdschrift verdeeld: een titel met daaronder de auteur, waarna de tekst doorlopend over een aantal pagina's wordt verdeeld. En dat op een gelijkwaardige wijze voor ieder artikel. Zo-doende zijn alle artikels vormelijk, op de bijgevoegde foto's na, perfecte kopieën van elkaar. Ook inhoudelijk zou er wat meer 'Schwung' in het blad mogen zitten. De meeste artikels komen over als akademische uiteenzettingen over het onderwerp dat in de titel wordt aangegeven: geen in het oog springende titels, geen inleidingen die je razend nieuwsgierig maken naar wat de auteur over die nieuwe visie of over die controversiële stellingname wel te zeggen heeft. Jammer, want ook wie al honger heeft, weet best een lekker aperitiefje te waarderen

Carla Rosseels

Josef Deleu richtte zijn tijdschrift in 1957 als een 'jongerentijdschrift' op. Het eerste doel was destijds, de problematiek van de Vlaamse aanwezigheid in Noord-Frankrijk bekend te maken in ons taalgebied. Het blad kreeg echter zeer vlug een algemeen-Nederlands karakter. Vanaf 1961 verloor het zijn aspect van jongerenblad, werd de vormgeving aangepast en kreeg het een ruimer cultureel perspectief.

In 1970 kon het blad, door de toegenomen omvang en verspreiding, niet langer met persoonlijke risico's en op vrijwillige basis worden geleid. Er werd toen een andere formule bedacht: om de zelfstandigheid te waarborgen werd een Vlaams-Nederlandse Stichting Ons Erfdeel opgericht, met als doel de culturele samenwerking tussen de Nederlandsprekenden te bevorderen en de Nederlandse cultuur in het buitenland bekend te maken. De onafhankelijkheid van de redactie werd in een toen uniek statuut vastgelegd.

De bijdragen uit de afgelopen 17 jaar poogden dan ook steeds eng-Vlaamse of eng-Hollandse grenzen te overschrijden, en wilden daarnaast een overzicht bieden van de belangrijkste

Het AV-project heeft een naam

Muurtoerisme

KULTURRAAD — Muurtoerisme is een broertje van Leuven vol Muziek, gebaard door moeder Kultuurraad en dus met gedeeltelijk gemeenschappelijke kenmerken. Het was een moeilijke bevalling, dat mag je wel zeggen. Het duurde ettelijke vergaderingen vooraleer de gezamenlijke geestkracht het uiteindelijke plan tot stand bracht. Elke week weer: wat gaat Kultuurraad nu juist doen, en elke week onderging de AV-foetus wel een kleine aksentverschuiving, een groei. En toen de barenweeën bijna beëindigd waren, werd opeens gewag gemaakt van een bijna post-natale abortus. Geen nood, er komt een AV-project dit jaar, het is nu officieel en definitief opgestart. Kultuurraad kan aan het werk.

Het bestje moet een naam hebben, en dat was ook één van de eerste problemen waarmee de organisatoren gekonfronteerd werden. Ze dachten, in blijde verwachting, reeds weken over een naam. De voorstellen waren talrijk, doch bevredigend leek geen een. Het werd uiteindelijk Muurtoerisme. Hier volgt een etymologie.

Dada

Dat het AV-project aan de muur zal hangen, kon u in de vorige Veto lezen, maar de *muur* in Muurtoerisme betekent meer. Er zijn muren die ongesprekkelijk vragen om beklad te worden, er zijn andere muren waar dit zondermeer als een misdaad beschouwd kan worden, of allessins van een absoluut gebrek aan smaak. Zo zijn er bijvoorbeeld de oude stadsmuren, er zijn blinde muren, ongeziene muren, verwerde muren, splinternieuwe muren, gevangensmuren... Een grote bron van inspiratie dus. De medewerkers zochten deze muren uit, zetten ze op een rijtje, en zo ontstond het parcours.

Toer betekent volgens Van Dale: ronde, omgang, wandeling. En daarmee is dan ook het essentiële gezegd. Het parcours is uitgestippeld en op 29 april kan er gewandeld worden. Je kan de kunstenaars gaan bewonderen, je kan evengevoel zelf een van de kunstenaars zijn. Kultuurraad wacht op jullie voorstellen (zie kadertje).

MUUR TOER ISME

la défense: d'afficher!

Muurtoerisme is een 'isme', en waarom kan dat niet geplaatst worden tussen — om er maar enkele te noemen — futurisme, dadaïsme, surrealisme,... Ook toerisme moet het van beweging hebben, het leeft blijkbaar vanuit een ongenoegen met de eigen wereld en gaat op zoek naar nieuwe gebieden. De organisatoren zoeken het echter niet in het onderbewuste of in de droom en blijven met beide voeten op moeder aarde, en nog wel in de eigen kleine stad Leuven. Het geheel is meer dan de delen. Dit geldt ook voor Muurtoerisme. Het is een woordje dat vermoedelijk nog niet in Van Dale te vinden is, maar wie weet... Nu staat het alvast voor het nieuwe AV-project met als ingrediënten: muren, kunst en wandelaars. Een nieuw recept, een uitdaging: aan u om het te proeven.

Isabelle Rossaert

De muur volkladden kan ook esthetisch zijn. Dat is wellicht een van de ideeën achter "Muurtoerisme", het nieuwe AV-project van Kultuurraad dat doorgaat op 29 april. (foto Geert Coene)

MUUR TOER ISME

Mijn naam is en ik ben te contacteren op
volgend adres:

..... Telefoonnummer:

Ik ben van plan *alleen/met een groepje van personen* een muur op
het parcours te beschilderen en denk hiervoor het volgend materiaal
nodig te hebben:

(Strookje af te geven op 'tStuc bij Miep Vermeire, waar je ook je
plaats kan reserveren).

MUUR TOER ISME

la défense: d'afficher!

Gezocht: kunstenaars m/v

Op 29 april zullen op verschillende plaatsen in de stad *witte aanplakborden* verschijnen. Gezocht worden studenten om deze aanplakborden enige kleur bij te brengen.

De alerte lezer heeft het al begrepen, het gaat hier om het nieuwe AV-project van Kultuurraad. Wat *Muurtoerisme* juist inhoudt kan je elders in deze en ook in vorige Veto lezen.

Wil je ook actief deelnemen aan het AV-project door jouw tekening, schilderij, collage,... op een muur te

zetten, vul dan onderstaand inschrijvingsstrookje in. Daarmee kan je dan op 'tStuc (bij Miep Vermeire) je eigen stukje muur gaan reserveren. Vergeet niet te vermelden wat je ongeveer van plan bent te doen en welk materiaal je daarvoor nodig hebt, wij zorgen dan wel voor de rest!

Verder zoeken we nog portrettekenaars en karikaturisten die 's avonds aan het "Place Du Tertre" willen meedoen. Ook deze mensen kunnen terecht bij Miep op 'tStuc.

Vredesklokjes

Florennade zit financieel aan de grond. Het vredes-aktiehuis slaakt een noodkreet en stelt tegelijk een reddingsoperatie voor. Van de verkoop van aandelen en vredesklokjes tot het organiseren van een gesponsorde voettocht en een benefiet.

Twee jaar geleden werd aan de militaire basis in Florennes een aktiehuis gekocht, waarvoor een lening van 2.800.000 fr. werd aangegaan. Dankzij kleine giften, verkoop van materiaal en geldinzamelingen allerhande, heeft men tot nu toe de lening kunnen afbetalen. Maar voor het ogenblik heeft men geen frank meer en Florennade heeft voor '87 niet alleen een akteplan opgesteld, maar ook een financieel reddingsplan. De bedoeling is om tegen eind dit jaar de lening volledig afbetaald te hebben. Voor die geldinzameling heeft men al verschillende voorstellen.

'Lopende' rekening

Een eerste manier om de kas te spijsen, houdt het verkopen van Japanse vredesklokjes in. Sinds de tweede wereldoorlog hebben die klokjes een diepe symbolische betekenis van vrede en hoop. In Nagasaki werden de klokken, na het vallen van de bom, bedolven onder het puin, maar na een

maand terug opgedolven en ze bleken nog volledig intact. Sinds het droppen van de bom op Hiroshima luiden daar de klokken constant als een teken van hoop. Florennade heeft nu dergelijke vredesklokjes rechtstreeks in Japan aangekocht en verkoopt ze tegen 250 fr. per stuk.

Een tweede manier om fondsen te verzamelen bestaat in de uitgifte van vredesaandelen van 1000 en 500 fr. Hiermee verwacht men een groot deel van de financiële put te vullen. Let wel: de aandelen zijn niet te koop op de beurs, wel in het vredeshuis.

Zoals reeds gezegd is men vast van plan om, ook en vooral in '87, aktie te blijven voeren tegen de reeds gestationeerde en nog te verwachten kernraketten. Maar aktie kan ook gekoppeld worden aan geldinzameling. Zo stelt Florennade voor om van de maandelijkse wandeltochten rond de basis voortaan een gesponsorde tocht te maken. De opbrengst daarvan wordt gestort op een 'lopende' rekening voor de vrede. Als laatste in de rijdenkt men aan het organiseren van een benefiet in het najaar.

De voorstellen liggen klaar. Alleen het geld moet nog volgen en dat hangt ook van u af.

Voor meer inlichtingen: Florennade, Route Charlemagne 20, 5526 Florennes (Rosee), 001-1357929-05, tel. 082/68.88.62.

Marc Sys

Gemeenteraad over matrakslagen en zo

Op 10 februari werd Gorik Ooms door de ordehandhavers het ziekenhuis ingeklopt. De donderdag erna brachten rijkswacht en politie een voor een dergelijke kleinschalige betoging ongeziene troepenmacht op de been. Ondertussen zit de "aktie" inderdaad in het slop, maar op een ander front wordt verdergewerkt: zowel in het parlement als in de Leuvense gemeenteraad werd geïnterpelleerd over "het politie- en rijkswachtoptreden bij recente studentenbetogingen". Ook werd er een klacht ingediend tegen onbekende ordehandhavers.

Op vraag van senator J. Somers antwoordde minister van binnenlandse zaken Michel dat de student Gorik Ooms "door de ordehandhavers bewusteloos op straat werd aangetroffen". "De rijkswacht, onze vriend" was dan natuurlijk zo humaan om hem — met lieflijke zorgen omringd — naar het ziekenhuis te voeren. In de Leuvense gemeenteraad dd. 23 februari werd burgemeester Vansina door SPE-gemeenteraadslid J. Brepoels uitvoerig ondervraagd over de recente gebeurtenissen en vooral over het "incident" met Gorik Ooms. Toch werd er ook principieel gediskussieerd, waarbij nogmaals duidelijk bleek wie waarvoor staat. Brepoels baseerde zich hoofdzakelijk op de stelling dat "het optreden van de ordediensmen nog nauwelijks in verhouding staat tot de hinder die van de betogingen uitgaat" en vroeg zich af of "het democratisch recht op meningsuiting hier niet in het gedrang komt". Hij haalde daarbij onder andere de aanwezigheid van twee leden van de gerechtelijke af-

deling van de stadspolite aan, wiens opdracht zich beperkt tot "het verrichten van gerechtelijke onderzoeken ingeval een misdrijf gepleegd wordt". In verband hiermee antwoordde Vansina dat zij optreden in burger "om niet te provoceren", dat het hun taak is om "informatie over het verloop van de betoging te verzamelen" en dat het helemaal niet zeker is dat één van hen betrokken was bij het "incident" met Gorik Ooms. In deze laatste kwestie moeten de resultaten van het gerechtelijke onderzoek afgewacht worden.

Volgens ging Brepoels in op het probleem van de koördinatie tussen de verschillende ordediensmen. Hij vroeg aan de burgemeester hoe die koördinatie verloopt en op welke wijze de hulp van de rijkswacht wordt ingeroepen. De burgemeester zei dat er vooraf telkens een koördinatievergadering doorgaat waarop hijzelf, de politiekommissaris, de rijkswachtverantwoordelijke én (meestal) een vertegenwoordiger van de rektorale overheid van de universiteit aanwezig zijn. De rijkswacht wordt gevraagd in te grijpen wanneer de politie de toestand niet langer meester is, en door de burgemeester wordt eventueel bevolen zich terug te trekken. Dat er toch nog soms dingen mislopen en er soms absurde bevelen gegeven worden én uitgevoerd (onder andere het inzetten van een waterkanon in een lege straat), ontkende Vansina niet, maar hij kon er niet meteen een plausibele verklaring voor geven.

"Zelf gezocht"

Er ontspon zich een discussie over de rechtsnotie "administratieve aanhouding". Brepoels haalde het politiereglement aan waarin staat dat een persoon administratief mag worden

voorgeleid wanneer hij "een duidelijke bedreiging voor de openbare orde" vormt. Hij vroeg tevens naar precieze cijfers over het aantal voorleidingen en naar een verklaring hiervoor. De burgemeester antwoordde dat zowel op 1 als op 8 december een rijkswacht-officier gewond werd en dat dit verklaarde waarom op 1 december 104 studenten administratief en 1 gerechtelijk voorgeleid werden en op 8 december 78 administratief en 15 gerechtelijk (hoe kunnen 105 of 93 studenten allemaal samen één rijkswachtverwonden?). Op 11 december werden 175 studenten administratief en 5 gerechtelijk voorgeleid, op 10 februari 33 administratief, waarvan 27 bij de ontruiming van de bezetting van het algemeen beheer.

Burgemeester Vansina besloot dat de ordediensmen zich steeds "tolerant opstelden" tot de situatie uit de hand liep en dat "iedereen moet begrijpen dat, eenmaal er charges worden uitgevoerd, niet iedereen over dezelfde mate van zelfbeheersing beschikt."

Gemeenteraadslid Brepoels vond dat in deze zaken de grens tussen preventie, bescherming van de openbare orde en provocatie niet te openbaar valt.

Tenslotte waren er nog twee tussenkomsten van CVP-gemeenteraadsliden. Raadslid Bohets stelde dat "die provokateurs en onruststokers er nu maar eens moeten mee ophouden en de onschuldige Leuvense bevolking met rust moeten laten. De politie en de rijkswacht hebben — ondanks het feit dat ze onderbetaald zijn — hun taak goed uitgevoerd."

Gemeenteraadslid Devlies (overigens een lid van Protea) zei dat student Gorik Ooms het tenslotte zelf gezocht had. Hij haalde Veto aan en probeerde zo duidelijk te maken dat Gorik zich "driemaal bij de stoottroepen bevond". Hij stelde dan ook dat het eigenlijk maar begrijpelijk is dat "iemand die een paar keer matrakslagen op het hoofd krijgt, een dag later nog wat hoofdpijn heeft". Honni soit qui mal y pense?

Björn Vanheste

Vorige week woensdag organiseerde Agalev-Studenten Leuven een debat over de problematiek van de verzuiling. Deelnemers waren prof. Jaak Billiet (sociologie) die thuis speelde voor het ruim honderd mensen tellende studentenpubliek; Magda Aelvoet (Agalev-senator) die ook in een zekere zin thuis speelde; Paul Pataer (PAKS-senator) die uit speelde en dit was ook te merken in de vloed kritische vragen die hij te verwerken kreeg vanwege het publiek, en als scheidsrechter trad Mieke Aerts van de Stichting Lodewijk de Raet op.

De eerste aanzet werd gegeven door professor Billiet (voor de gelegenheid in een pak om het niet te veel op een les te laten lijken). Zijn visie op de problematiek is in Veto van vorige week al ruimschoots aan bod gekomen zodat het hier volstaat te zeggen dat hij een genuanceerde visie op de verzuiling naar voren brengt. Er zijn zowel slechte als goede kanten aan de verzuiling. Hij pleit dan ook niet voor een radicale ontzuiling, maar voor een gedeeltelijke. Zodat de goede kanten worden bewaard en de slechte ingeperkt.

Als tweede kwam Magda Aelvoet aan het woord. Zij zorgde voor een goede aanvulling op het theoretisch denkwerk van Billiet door een aantal voorbeelden te geven van hoe verzuiling in de praktijk werkt. Zo is er onlangs een Vlaams decreet uitgevaardigd dat slechts 3 grote organisaties (een katholieke, socialistische en liberale natuurlijk) voor de thuisverpleging officieel erkent. Tegelijkertijd is er op nationaal niveau een wet in de maak die aan mensen die thuis worden verpleegd, en forfaitaire vergoeding toekent, maar slechts op voorwaarde dat ze verpleegd worden door een erkende organisatie. Op deze wijze wordt de doodstreek toegebracht aan een hele reeks kleine, onafhankelijke kollektieven en organisaties: die de laatste jaren rond thuisverpleging zijn ontstaan. Zullen zijn gulzige monsters die alle nieuwe initiatieven willen injaven of onmogelijk maken. Verzuiling jaagt ook de kostprijs van maatschappelijke voorzieningen omhoog. Zo is de capaciteit aan bedden in de ziekenhuizen op dit ogenblik totaal niet meer in verhouding met de behoeften. Hiervoor zijn niet alleen de verzuiling, maar ook de lobby's van artsensyndikaten en universiteitsprofessoren verantwoordelijk. Uit eigen ervaring heeft Magda Aelvoet ook vastgesteld hoe groot de politieke overdraagzaamheid voor andere partijen is binnen een zuil. Zolang men niet naar buiten treedt, is het nog aanvaardbaar. Maar eens men voor de buitenwereld duidelijk maakt dat men zich niet identificeert met de politieke partij waarmee de zuil verbonden is, krijgt men serieuze moeilijkheden.

Debat Agalev-studenten Verzuiling onbespreekbaar?

Waar staat de C van CVP nu voor? En wat heeft dat met verzuiling te maken? Onder andere daarover ging het op dit debat. (foto Hendrik Delagrangé)

Centrumpartij

Over deze moeilijkheden kon de derde spreker Paul Pataer ook meepraten. Jarenlang heeft hij trouw meegewerkt aan de doelstellingen van de katholieke vakbond: de stem van de werknemers sterker maken. Maar tegelijkertijd werkt hij ook aan doelstellingen die niet gunstig waren voor de zuil waartoe hij behoorde. Hij legde bruggen tussen de socialistische en de katholieke vakbeweging, hij deed aan progressieve frontvorming. Bijgevolg maakte de top van de kristelijke vakbond het Pataer steeds moeilijker en hij werd eruit gezet. Op dit moment zetelt hij voor het Progressief Akkoord Kristenen Socialististen in de Senaat, als verkozen op een SP-lijst. Als aanvulling op de vorige sprekers benadrukte hij nog enkele kwalen van de verzuiling. Zo wordt het democratisch werken van een organisatie sterk bemoeilijkt door de zuil. De eigen ideologie van een organisatie in vraag stellen kan niet omdat deze ideologie vastligt binnen een zuil. Zulke zaken zijn onbespreekbaar. Verzuiling verdoelt ook echte tegenstellingen binnen de samenleving. Zo is de CVP niet de vertegenwoordiger van het gehele Christelijke gedachtegoed, maar wel van een bepaald deel dat klasseverzoenend wil zijn. De C van CVP zou dan ook voor alle duidelijkheid beter als Centrum gebruikt worden. Door het als Christelijk voor te stellen verdoelt men de problematiek arbeidskapitaal. De depolitiserende van de

bevolking, de afkeer van politiek wordt bevorderd door de verzuiling. In de plaats van een politiek bewustzijn brengt ze een klantelisme. In ruil voor je stem voor een bepaalde partij krijg je bepaalde voordelen, consumpties. Het is een kleine minderheid die de politieke beslissingen neemt. De rest moet slaafs volgen.

Buffer

Paul Pataer had ook bedenkingen bij de bufferfunctie van een zuil. Dit wordt door sommige sociologen, waaronder J. Billiet, gezien als een pluspunt van de verzuiling. Een zuil zou als een buffer werken tussen enerzijds de Staat en anderzijds de gewone burger. Zo zal een vakbond de kracht van de individuele werknemers versterken ten opzichte van de Staat. Een buffer moet er ook zijn tussen de vrije markt, het privé-initiatief en het individu. Anders is men weerloos uitgeleverd aan de reclame, machtige multinationals. Het pensioensparen is een voorbeeld van zo'n aanval vanuit het privé-initiatief. En de laatste tijd worden deze aanvallen steeds sterker. Pataer zag hier echter geen pluspunt in van de verzuiling. Een verzuilde vakbeweging verliest juist van haar kracht en haar effectiviteit als buffer. Nederland werd hierbij als voorbeeld gegeven van een vakbeweging die de verzuiling heeft doorbroken. De 2 vakbonden bestaan daar nu op basis van een verschil in opvatting over de klassenstrijd en niet op basis van een

louter behoren tot een zuil. Jaak Billie, vond deze situatie zeer goed. Hij gaat uit van het standpunt dat organisaties in een zuil positief kunnen optreden als buffer mits ze aan bepaalde voorwaarden voldoen: het niet direkt deelnemen aan de organisatie van de Staat of vrije markt-initiatieven, geen monopolievorming, controlemogelijkheden,...

Onbespreekbaar

Uit de discussie achteraf kwamen nog een aantal interessante thema's naar voren. Zo is er de onbespreekbaarheid van de verzuiling. Deze heeft te maken met de opnie binnen socialistische en liberale middelen dat er slechts één effectieve zuil bestaat. De katholieke. Zo gauw men dan over ontzuiling praat, voelen de katholieke organisaties zich direkt geïrriteerd en weigeren de te nemen aan het gesprek. Een tweede factor is het grote interne pluralisme in vooral de katholieke zuil. De bander tussen de verschillende organisaties in de zuil zijn niet altijd zo sterk. Er zijn verschillende opinies mogelijk in één zuil. Jaak Billiet plijt ervoor dat vanuit vrijzinnige hoek dit feit aanvaard wordt. Maar Paul Pataer was van oordeel dat dit intern pluralisme niet overdeven mag worden. Een zuil hanteert het intern pluralisme als positieve waarde aan de basis. Om volk te lokken. Om grote aantallen mensen te bereiken moet ze zich openstellen. Maar hoe hoger men in de hiërarchie gaat, hoe meer gesloten de zuil wordt.

Een ander thema dat aan bod kwam was de strategie om de verzuiling tegen te gaan. In het panel zaten vertegenwoordigers van twee organisaties die elk op een verschillende manier het pluralisme willen gestalte geven. Agalev groepeerd mensen die zowel vanuit katholieke als vrijzinnige hoek komen en het streven naar pluralisme was gewoon van in het begin in de partij aanwezig, zonder echt uitgesproken te worden als een belangrijke doelstelling. Agalev opteert voor een ontzuiling door zich in de eerste plaats te richten naar zo onafhankelijk mogelijke organisaties ten opzichte van een zuil. Hiervoor moeten kleine stappen ondernomen worden zoals bijvoorbeeld gemeentescholen die onafhankelijk en pluralistisch werken, en dus geen enkele binding hebben. In het verleden hebben die steeds bestaan en dit kan terug bevorderd worden. Het meer lokale autonomie verlenen aan de verschillende scholen en instellingen zou dit sterk kunnen helpen. Want men stelt vast dat de wil er is op lokaal vlak, maar dat het van bovenaf wordt tegengehouden. PAKS daarentegen is een organisatie die zich eerder richt op het slaan van een brug tussen twee zuilen. Paul Pataer sprak van het maken van dwarsverbanden op verschillende niveaus. Zoals PAKS een verbinding tracht te leggen tussen de katholieke en de socialistische vakbeweging. Hij pleitte daarbij ook voor het doorbreken van sommige vakbondsmoedernissen in bepaalde instellingen (bijvoorbeeld de KUL waar alleen een katholieke vakbond bestaat).

Hiermee was de avond dan afgelopen. Het is duidelijk dat over de ganse problematiek van de verzuiling nog vele debatten en lezingen kunnen georganiseerd worden. Maar blijbaar zit er op dit moment toch terug wat vaart in de discussie, en kan men hopelijk tot enkele afspraken komen.

Peter Bruegelmans

Op 24 en 25 oktober 1986 organiseerde de Stichting Lodewijk de Raet het colloquium "Pluralisme in het Vlaanderen van Morgen" met de klemtoon op een strategie tot deblokering van het verzuilingsdebat. Hiervan is een verslagboek verschenen met de integrale teksten van de uiteenzettingen en ook verslagen van de zittingen. Het boek kost 250 fr.

CAPTAIN COPY

NAAMSESTRAAT 113-115
3000 LEUVEN
Tel. 016/23.61.60

Advertentie

IJlbodes

Lang geleden dat we dat woord nog hoorden. Het doet ons eigenlijk denken aan die doode lessen Antieke Cultuur van op het kollege, en die gaan natuurlijk zelf nog verder in het verleden terug. IJlbode. De bekende 'maraton'-loper was er zo een. En ook in de verhalen van de Rode Ridder en zelfs bij Napoleon vinden we die VTP's (Very Important Postmen) terug. Soms te voet, maar veelal te paard: een enkele keer zelfs, koninklijk, met de koets.

Zondag 1 februari waren ze er echter weer. In het BRT-nieuws van 11 uur, over Libanon en de gijzelingen. Iran en nog zo'n land hielden voortdurend telefonisch contact met mogelijke ontvoerders. Maar dat blijkt daar al lang niet meer genoeg te zijn. Want, zo zei men, er waren ook een aantal *ijlbodes* uitgestuurd.

Gaan we dan toch terug naar het feodale tijdperk?

Verhofstadt door de studenten bezet werd, vonden we daar het propagandistische tijdschrift *Voor wie gelooft in morgen* kwistig rondgestrooid. Uit besparingsoverwegingen natuurlijk. Met een kinderachtige onschuld vroegen we of het inderdaad de bedoeling was dat de liberalen een reddingsakkoord opzetten voor De Morgen. Onze blauwe bewakers barstten in lachen uit en voegden er aan toe dat "ook op het kabinet van Verhofstadt De Morgen gelezen wordt, omdat ze alle kranten moeten lezen. En bovendien: De Morgen liegt".

Op onze vraag of ze dat konden aantonen, hielden ze zich in een stilzwijgen. Maar al gauw werd het duidelijk. Toen de bezetting bijna afgelopen was, informeerde een joernalist van De Morgen naar het kabinet om informatie. Maar diezelfde olijkerd als daarnet nam alle telefoons op (de vrijheid van de liberalen, ziet u) en zei dat alles rustig was. In werkelijkheid was de politie aanstalten aan het maken om ons uit het gebouw te zetten. In dan maar grinniken over de leugens in De Morgen.

geloof in Morgen. Naar eigen zeggen een tijdschrift voor politieke, economische en sociale informatie. De arme, kleine wereld van de liberalen, die zich verenigen in de PV (Popelen Voor Verhofstadt). Deze laatste beweert in zijn editoriaal dat de sociale onrust bezworen is, "ondanks de socialisten", en maakt verder in emotionele bewoordingen gewag van de 'vreselijke' progressiviteit en de 'torenhoge' aanslagvoeten. En allemaal de schuld van de socialisten.

Verder wordt het pensioensparen er ook nog ingepompt en er volgt een kronologische hitlijst van Verhofstadts meest markante uitspraken. Toch leuk als je zelf de pluimen op je eigen hoed kan steken. Natuurlijk vind je er ook praktische informatie: een kalender met nieuwjaarsrecepties tot einde maart en een lijstje afspraken voor dienstbetoon. In café's zoals 'Blauw en Vrij' en 'Help U Zelf' natuurlijk.

Auto-publiek

Alumni, het driemaandelijkse Leuvense blad voor (de betalende) oud-studenten, startte haar eerste nummer van dit nieuwe jaar met een splinternieuwe rubriek: een heuse auto-

test.

"Geopteerd wordt voor wagens die het lezerspubliek kunnen interesseren", aldus het blad, waarna het prompt de relatief nieuwe Mercedes 190D 2.5 voorstelt. Of welke oud-student heeft er geen interesse voor een karretje van 843.750 fr? "Dit is uiteraard (slechts) de basisprijs."

De Vleeschmeesters

U las het waarschijnlijk vroeger al in Veto: Gorik werd doornekele rijkswachters in mekaar getimmerd. Maar waarom kreeg hij die slagen? Eenvoudigweg omdat die kerels slagers waren. Gelooft U dat niet? Lees dan maar het pamflet dat naar aanleiding van dit gebeuren door de Liga voor de Mensenrechten werd uitgedeed. Halverwege de tekst staat te lezen: "De rijkswachters rukten zijn armen en benen uit elkaar. Ze droegen hem dan aan armen en voeten weg (?). Hierbij rukte een rijkswachter Gorik's voet om." Bij de beesten af dus. Geen wonder dat die arme jongen naar Slachthuisberg, euh pardon, Gasthuisberg diende te worden gebracht. Daar konstateerde men enkel een hersenschudding. Over incompetenten artsen gesproken.

Voor wie gelooft...

...in morgen

Toen een tijdje geleden het kabinet van

Maar terug naar de pulp van de zaak. Voor wie

Totaalweigeraar Koen Huysmans "Opnieuw zelf een mening vormen"

Aan de vrede kan er op verschillende manieren gewerkt worden. Je kan erover nadenken en praten, zoals tijdens de afgelopen vredesweek veel gebeurd is. Maar je kan er ook zelf iets aan doen door — bijvoorbeeld — totaalweigeraar te worden, waarbij zowel burger- als legerdienst geweigerd worden. Zo iemand is Koen Huysmans, waarvan de processen momenteel in een beslissend stadium beland zijn. Het wordt al snel duidelijk dat totaalweigeren voor hem niet alleen een protest is tegen leger en militarisme, maar tegen heel wat meer. Naar eigen zeggen is het ook niet zijn bedoeling dat zoveel mogelijk mensen zijn anti-militarisme gaan overnemen. "Als iedereen wordt zoals Koen Huysmans, trek ik ten strijde tegen de Koen Huysmansen", zo voegt hij er nog aan toe. Maar: wat wil hij dan wel bereiken? Een gesprek.

Koen Huysmans is de laatste maanden reeds verschillende keren in de belangstelling gekomen wegens de lopende processen in verband met zijn totaalweigeren. Hijzelf verwacht niet zoveel van het juridisch steekspel en ziet dit eerder als een middel om zijn anti-militarisme te propaganderen en het te situëren in een bredere context. Hij is naar België teruggekomen — na 1 jaar ondergedoken te zijn in het buitenland — omdat hij van mening is dat hij als totaalweigeraar in België aan politiek moest doen en de processen vormen daar een onderdeel van.

Nijptang

De verdediging eist vooral drie zaken. Vooreerst wordt de bevoegdheid van de korrektionele rechtbank betwist door te stellen dat totaalweigeren geen kriminele, maar wel een *politieke daad* is. Bijgevolg moeten de processen gevoerd worden door het Assisenhof. Indien de korrektionele rechtbank zichzelf toch bevoegd acht, bepleit de verdediging als tweede eis de vrij-spraak wegens 'noodweer'. Dit laatste betreft een artikel in het burgerlijk strafwetboek waarin gesteld wordt dat een misdrijf gepleegd om een hoger doel te beschermen, niet strafbaar is. "Toegestopt op mijn geval betekent dat dan dat totaalweigeren niet strafbaar is omdat ik de volkerenmoord — en wat is de huidige voorbereiding van een kernoorlog anders? — aanklaag én daar ook niet wens aan mee te doen door in het leger te gaan", aldus Koen Huysmans. Ook het verdrag van Nürenberg, afgesloten na de tweede wereldoorlog, stelt dat het participeren aan een volkerenmoord (zelfs in opdracht van iemand) een strafbaar feit is. "In dit opzicht mag iedereen die in het leger actief is, als crimineel beschouwd worden", volgens Huysmans. Indien de rechtbank ook daarmee niet akkoord kan gaan, wordt er als laatste eis een lichte straf gevraagd.

Zoals gezegd verwacht hij van zijn processen geen mirakuleuze wetsveranderingen, maar toch merkt hij hoe de rechtbank in een 'morele nijptang' vastzit: ze kunnen hem moeilijk vrij-spreken omwille van de politieke gevolgen, maar ze kunnen hem ook moeilijk zwaar veroordelen vanwege zijn gegronde beweegredenen en de getuigenissen van enkele prominente figuren.

Schone gazon

Huysmans: "De getuigen kunnen met meer gezag een aantal van mijn ideeën verdedigen dan ik dat zelf kan. Als Leo Apostel (professor emeritus filosofie in Gent) een moreel oordeel over een veroordeling komt geven, dan zegt dat meer dan dat ik het zelf zou doen, omdat ik tenslotte voor eigen winkel spreek. Als Johan Pepermans (Agalev-parlementaris en voordien tewerkgesteld bij Burgerdienst voor de Jeugd) burgerdienst komt bekritisseren als rekupererend en een onwaardig anti-militaristisch alternatief, dan wordt daarnaar geluisterd. Als Jef De Loof (Medici tegen Atoomwapens) zegt dat we objectief gezien in de fase van de voorbereiding van een kernoorlog zitten en dat de oorlog waanzin is en dat je daaraan mechelort door in het leger te gaan, dan werpt zo'n getuigenis gewicht in de schaal".

Op de vraag of de beslissing om totaalweigeraar te worden voor hem persoonlijk zwaar was, antwoordt hij kordaat dat dit niet het geval is. Door

te totaalweigeren wijkt hij niet af van de hem voorgestelde levenswijze. "Aangezien een mooie auto, een eigen huis en een schone gazon niet mijn idealen zijn, voel ik me goed met wat ik doe. Ik wil iets veranderen aan deze maatschappij". Hij vindt het wel belangrijk dat het zo actief mogelijk gebeurt en dat er op verschillende terreinen gewerkt wordt. Met zijn processen brengt hij het gerecht enigszins in gewetensnood en als Vuile Mong daar nog wat liedjes komt spelen, is dat voor hem mooi meegenomen. Hij weet ook dat hij binnenkort de gevangenis invliegt. "Je moet dan niet zitten kniezen in een hoekje maar antwoorden op de vraag: den bak? So what? Wat gaan we daarmee doen? Wat zou wijs zijn? Hoe ga ik dat

om zijn keuze te relativeren ("Ik verzet me tegen het beeld van de Don Quijote") en kan er aldus goed inkomen dat mensen bijvoorbeeld voor burgerdienst kiezen. Hij *respekteert* die keuze, maar voor hem is burgerdienst *geen verzet* tegen het leger. Het is een persoonlijke keuze om niets met dat leger te maken te hebben. Tegenover de autoritaire structuur van het leger bestaat er een even autoritaire structuur van de burgerdienst, hetgeen in de hand gewerkt wordt door de recente evolutie in de wetgeving daaromtrent.

Huysmans relateert dus wel zijn eigen keuze, maar persoonlijk vindt hij totaalweigeren wel zinvol: hij probeert het zo creatief mogelijk in te vullen en bovendien ziet hij totaalweigeren niet als een eiland. Maar wat denkt hij over de politieke zinvolheid van zijn actie? Hij is hierover optimistisch omdat de pers en de progressieve partijen aandacht beginnen te schenken aan het probleem. "Terwijl men vroeger totaalweigerers afschilderde als pathologische gezagshaters, komen er nu vanuit verschillende hoeken bemoeidende responsen", aldus Huysmans. Maar dat is voor hem zeker niet het belangrijkste. De politieke zinvolheid van totaalweigeren ligt voor hem in het feit dat hij ergens aan *opvoeding* doet. Niet in de zin dat de mensen massa's zijn mening bijtreden, maar wel in de zin dat de mensen zichzelf ideeën gaan vormen en daar dan ook consequent naar handelen. "Ik wil niet dat iedereen klakkeloos mijn anti-militarisme gaat overnemen. Het is wel belangrijk dat ze weten wat het voorstelt, dat ze erover nadenken en dat ze zich bewust zijn van een aantal aspecten daarvan en daarvoor durven uitkomen".

Totaalweigeraar Koen Huysmans: "Als iedereen wordt zoals Koen Huysmans, trek ik ten strijde tegen de Koen Huysmansen". (foto Stef Libberecht)

creatief aanpakken", aldus een overtuigde Huysmans.

Momenteel loopt er ook een tentoonstelling van hem. *Totaalweigeren in 8 bedrijven* is een kijkkastproject dat een aantal aspecten van totaalweigeren op een originele en creatieve manier voorstelt. "Ook dat is een manier om het totaalweigeren actief te beleven en de mensen bewust te maken", aldus Koen.

Burgerdienst

Hij legt er ook sterk de nadruk op dat totaalweigeren in feite veel meer is dan het aanklagen van militarisme. Het leger en militarisme is voor hem een sublimering van een aantal maatschappelijke en sociale structuren en relaties die op verschillende fronten te vinden zijn. Dezelfde hiërarchische, autoritaire en onderdrukkende relaties als in het leger, vind je ook terug in de school, in het politieke bedrijf, de opvoeding, de fabrieken, de ziekenhuizen, de gevangenis... In het leger is dat alleen tot in het absurde doorgedreven.

"Bovendien, ik ben ook maar één mens en nu stelt zich voor mij het probleem van de dienstplicht en als reactie daartegen werd ik totaalweigeraar. Ik kan maar één zaak tegelijk doen, maar er steekt meer achter dan protest tegen het militarisme", zo vervolgt hij. Hij is er als de kippen bij

In die zin heeft hij méér respect voor een kolonel van het leger die 100% kolonel is en die zijn 'ideologie' deftig uit de doeken kan doen, dan voor iemand die vaag tegen de raketten is en in Brussel gaat wandelen, maar die er zich voor de rest geen knijt van aantrekt. Het politiek zinvolle ligt voor hem precies in het feit dat hij de mensen wil bewust maken van een aantal zaken, mensen doen twijfelen aan hun zekerheden en hen tegelijk iets aanbieden.

"Als er structurele veranderingen komen, en die zijn absoluut noodzakelijk, moeten die gesteund worden door een mentaliteitsverandering". Dit is maar mogelijk wanneer men zich bewust is van het probleem. Daar kan op verschillende vlakken aan gewerkt worden. Totaalweigeren is één manier om dat te doen en in die zin er relatief. Huysmans: "Maar het is toch belangrijk dat je iets doet, weg van het defaultisme dat momenteel zo wijd verspreid is. Ik wil met mijn actie mensen aanzetten tot na-denken en ernaar streven dat ze zich op die basis zelf een mening vormen en dat ze tenslotte hun handelen daarnaar richten".

Vorm jezelf een mening, vòòr dat anderen dat in jouw plaats doen, lijkt wel het devies te zijn.

Marc Sys

AGENDA

Samenstelling: Jan Van der Linden

Maandag 16 maart

20.30 u. TEATER Rosemary Clooney's Baby — Dollie, of Avocado's bij de lunch, door Sektie Theaterwetenschap KUL, in Vlamingenstraat 83, ink. 130/180, org. Stuc.

22.30 u. FILM Tussen licht en schaduw, Henri Alekan: La belle et la bête (J. Cocteau), in Aud. Ves., org. DAF.

Dinsdag 17 maart

20.00 u. DEBAT Kerk en politiek na 1945, met Mgr. Daelemans (o.v.), J. Ulburghs, Prof. Mertens, L. Martens (ipovo), in MSI, org. Historia.

20.00 u. LITERATUUR Prof. L. Verbeek over Franz Kafka, in 'tStuc (1ste verd.), ink. niet-leden 100, org. Univ. Werkgr. Literatuur.

20.00 u. LEZING Heidi Pauwels over Mahatma Gandhi, in L & W, 8ste verd., inkom 50, org. Inforient.

20.15 u. KONCERT Het Universitair Harmonie Orkest (met werk van Gershwin, Elgar, e.a.), in Grote Aula, ink. 70/100.

20.30 u. TEATER Rosemary Clooney's Baby — Dollie, of Avocado's bij de lunch, door Sektie Theaterwetenschap, in Vlamingenstraat 83, ink. 130/180, org. Stuc.

20.30 u. FILM Tussen licht en schaduw, Henri Alekan: La belle et la bête (J. Cocteau), in Aud. Ves., org. DAF.

22.30 u. FILM Tussen licht en schaduw, Henri Alekan: Une si jolie petite plage (Y. Allégret), in Aud. Ves., org. DAF.

Woensdag 18 maart

14.00 u. FILM Filmforum: Los Santos Innocentes (M. Camus), in Aud. Minnepoort, org. DAF.

15.00 u. LEZING The Psychology of Success in the USA, door M. Andres, in L&W 8ste verd., org. Interfaculty Program of American Studies.

20.00 u. POEZIE Gedichten van Frederico Garcia Lorca, in L&W 8ste verd., ink. 40, org. Romaniaa.

20.30 u. TEATER Rosemary Clooney's Baby — Dollie, of Avocado's bij de lunch, door Sektie Theaterwetenschap KUL, in Vlamingenstraat 83, ink. 130/180, org. Stuc.

20.30 u. FILM Henri Alekan: Soleil Rouge (T. Young), in Aud. Ves., org. DAF.

22.30 u. FILM Henri Alekan: Der Stand der Dinge (W. Wenders), in Aud. Ves., org. DAF.

Donderdag 19 maart

20.00 u. VASTENKONFERENTIE Is er leven na de dood?, door Prof. Van De Walle, in Grote Aula, ink. gratis, org. UP.

20.30 u. VIDEO Julia, in Vaartstraat 16, ink. gratis, org. Pieter Coutereelstichting, Homo & Lesbiennecentrum.

20.30 u. LEZING door Henri Alekan (directeur de la photographie) met z'n recente kortfilms: L'Enfer de Rodin en La Danseuse de 14 ans, in Aud. Ves., org. DAF.

21.00 u. KONCERT The Fuzztones, in 'tStuc, ink. 270/350, org. Stuc.

Vrijdag 20 maart

17.00 u. TENTOONSTELLING Geleid bezoek door Henri Alekan aan Ombres et Lumières, in Hal Alma 2, org. DAF.

Zaterdag 21 maart

09.00 u. INFODAG Toegepaste Wetenschappen.

20.30 u. FILM Moskou gelooft niet in tranen (V. Mensjov), in 'tStuc, ink. 60/80, org. Stuc.

Maandag 23 maart

20.30 u. FILM The Gifts of sound and vision: Radio On (met o.a. Sting, van C. Petit), in 'tStuc, ink. 60/80, org. Stuc.

22.30 u. FILM The Gifts of Sound and Vision: Stop making sense (Talking Heads), in 'tStuc, ink. 60/80, org. Stuc.

TENTOONSTELLINGEN

Toon Vanmechelen: schilderijen, keramiek en statiebeelden. Tot en met 22 maart van 8.00 tot 20.00 uur. UZ Gasthuisberg.

Jef Gilles: grafiek, tot 19 maart. De Spuyse.

Henri Alekan: Des lumières et des Ombres — 50 ans de cinéma, tot 20 maart. Hal Alma II.

Toon Terasas: kalligrafiek, tot 24 maart. Expozaal L&W.

Maurits Verblist: tot 17 april (weekdagen). Faculty Club.

Het gerecht

Als totaalweigeraar is Koen Huysmans reeds lang en veelvuldig gekonfronteerd geweest met de gerechtelijke macht. In 1980 vroeg Koen Huysmans het statuut van gewetensbezuurde aan. Toen hij in september 1983 met zijn burgerdienst diende te beginnen, besloot hij totaalweigeraar te worden. Hij dook onder in het buitenland — ongeveer één jaar — maar keerde in '85 naar België terug. Op 16 augustus '85 werd hij tijdens een routinecontrole opgepakt en in voorlopige hechtenis geplaatst. Als protest daartegen en ook als uiting van ongenoegen omtrent zijn behandeling in de gevangenis, ging hij op 1 september '85 in hongerstaking. Hij eiste zijn vrijlating en na twee weken hongerigen bekam hij die ook.

Vanaf dat moment beginnen zijn processen voor de korrektionele rechtbank. Begin '86 kwam hij voor de raadkamer, die stelde dat in juni '86 de korrektionele rechtbank een uitspraak zou doen. Dan kan er uitsluit bevestigd worden gevonden procedurefout. Normaal zou het proces dan in oktober '86 verder gezet worden, maar uiteindelijk duurde het tot februari dit jaar vooraleer de getuigen gehoord werden en er effectief gepleit werd.

Op 27 maart eerstkomende doet de rechtbank een uitspraak, maar dan is er nog beroep daartegen mogelijk. Koen Huysmans voegt er nog aan toe: "Ik ben me al mentaal aan het voorbereiden op de gevangenis. En anderen op de acties".

(MS)